

Nieuwsbrief - OR Updates

Nummer 11, 2022

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:3527](#) 03-05-2022

BHB Beheer B.V./De Knobben B.V. c.s.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:3470](#) 03-05-2022

Minderheidsaandeelhouder/Intercont Industrial Holding N.V.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:2977](#) 19-04-2022

Meulenberg q.q./ (Bestuurders van) Triple E Meubilair B.V.

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2022:1171](#) 12-04-2022

Aandeelhouder/Concern & medeaandeelhouder-bestuurder

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:1217](#) 12-04-2022

Uitkoopprocedure NIBC Holding N.V.

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2022:399](#) 08-03-2022

Stichting Administratiekantoor EBI/haar voormalige bestuurder, All Account Adviesgroep C.V., Green Desert Agro B.V., NGES Holding B.V. e.a.

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:244](#) 01-02-2022

Grand Relocation B.V. en haar bestuurder/de andere (middellijk) bestuurder

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2021:3455](#) 02-11-2021

Enquête Golfcenter Holding c.s.

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:2679](#) 13-04-2022

Curator/Bestuurders van Tellus B.V.

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2022:1940](#) 13-04-2022

Coöperatie Bewindvoeringskantoor Velp U.A./Voormalig bewindvoerder

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2022:882](#) 30-03-2022

Opdrachtnemer/Bestuurder van Puur Interieur B.V.

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2022:922](#) 09-03-2022

Belangenafweging earn-out regeling

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:2013](#) 09-03-2022

Toewijzing afgeleide schade na faillissement modeconcern

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2022:1635](#) 03-03-2022

Recalcio Beheer B.V. en haar bestuurder/Euronext Amsterdam N.V.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2022:645](#) 10-02-2022

Uitstoting in kort geding

RECHTSPRAAK

Coöperatie Bewindvoeringskantoor Velp U.A./Voormalig bewindvoerder

Een bewindvoerder wordt door de rechtbank ontslagen in alle WSNP-zaken waarin hij als bewindvoerder is benoemd. Hij verlaat de coöperatie waarvan hij lid is en legt geen rekening en verantwoording af aan zijn plaatsvervangend bewindvoerder, een werknemster van de coöperatie. Er ontstaat een geschil tussen de coöperatie, de ex-bewindvoerder en zijn medelid van de coöperatie over de financiële afwikkeling van de samenwerking. Er is naar het oordeel van de rechtbank geen vaststellingsovereenkomst tot stand gekomen. Partijen zullen de coöperatie moeten ontbinden en onderling moeten afrekenen. Alle vorderingen tot verklaring voor recht en veroordeling tot betaling worden afgewezen, zowel in conventie als in reconventie.

Feiten

Drie advocaten, mr. Wiggers, mr. Gunning en mr. Ter Waarbeek, zijn (indirect) aandeelhouders en bestuurders van Financiële en Fiscale Advocatuur Velp B.V. ('FFA'). Zij gaan in zee met gedaagde ('Gedaagde'), die door de rechtbank Gelderland en de rechtbank Oost-Brabant in 2012 wordt benoemd als bewindvoerder in WSNP-zaken. FFA en Gedaagde brengen hun WSNP-activiteiten onder in de Coöperatie Bewindvoeringskantoor Velp U.A. ('de Coöperatie'). FFA en Gedaagde zijn de enige leden van de Coöperatie en vormen tezamen het bestuur. Nadat FFA in het najaar van 2015 samengaat met de maatschap Ross Advocaten, wordt de nieuwe rechtspersoon Wiggers Ross N.V. ('Wiggers Ross') in het leven geroepen, waarin FFA en Ross Advocaten hun activiteiten onderbrengen. Wiggers Ross neemt de positie van FFA in de Coöperatie niet over. Op enig moment gaat Wiggers Ross over in Wiggers Faber.

Gedaagde wordt in 2016 door de rechtbank Gelderland bericht dat hij wegens zijn functioneren niet meer tot bewindvoerder zal worden benoemd en van de bewindvoerderslijst zal worden gehaald. Gedaagde verlaat de Coöperatie en neemt de WSNP-dossiers waarin hij is

benoemd door de rechtbank Oost-Brabant mee. Vervolgens wordt Gedaagde door de rechtbank Gelderland ontslagen in alle zaken waarin hij als bewindvoerder is benoemd. In overleg met Gedaagde en mr. Ter Waarbeek benoemt de rechtbank Gelderland een werknemster van de Coöperatie, die sinds een aantal maanden als (plaatsvervangend) bewindvoerder in dienst is bij de Coöperatie ('de Plaatsvervangend Bewindvoerder'), in de plaats van Gedaagde als bewindvoerder. De Plaatsvervangend Bewindvoerder treedt in dienst van Wiggers Ross en neemt alle Gelderse WSNP-dossiers van Gedaagde over.

Er ontstaat een geschil tussen de Coöperatie en Gedaagde over de financiële afwikkeling van de samenwerking. De Coöperatie start een procedure tegen Gedaagde bij de rechtbank Gelderland. Duin en Daal Beheer B.V., waarvan mr. Gunning bestuurder en enig aandeelhouder is, voegt zich aan de zijde van Gedaagde en FFA komt met eigen vorderingen in de procedure.

Oordeel

De Coöperatie en FFA vorderen beiden dat voor recht wordt verklaard dat Gedaagde gebonden is aan een mondeling tot stand gekomen vaststellingsovereenkomst, waarvan de inhoud is neergelegd in een brief van mr. Ter Waarbeek aan de voormalig advocaat van Gedaagde. FFA vordert daarnaast dat voor recht wordt verklaard dat ofwel de feitelijke gedragingen van partijen, ofwel de vaststellingsovereenkomst kwalificeert als een besluit van Gedaagde en FFA tot ontbinding van de Coöperatie.

De rechtbank wijst deze vorderingen af. Allereerst geldt dat het sluiten van een overeenkomst niet behoort tot de in artikel 2:19 BW neergelegde mogelijkheden om een vereniging te ontbinden, aldus de rechtbank. Bovendien oordeelt de rechtbank dat zowel Gedaagde als mr. Wiggers en mr. Ter Waarbeek belangen bij het sluiten van de vaststellingsovereenkomst hadden die in strijd waren met het belang van de Coöperatie, nu de beoogde afspraken tot gevolg zouden hebben dat de WSNP-praktijk van de Coöperatie – om niet – aan hen zou worden overgedragen. Zij konden de Coöperatie dan ook niet rechtsgeldig vertegenwoordigen bij het sluiten van deze vaststellingsovereenkomst, zodat deze nooit tot stand is gekomen. Ook zal de gevorderde verklaring voor recht er volgens de rechtbank niet toe leiden dat de Coöperatie is ontbonden. FFA en Gedaagde zullen de Coöperatie juridisch moeten ontbinden en onderling moeten afrekenen.

Voorts ligt de vraag voor of Gedaagde is tekortgeschoten in de op hem, als gevolg van zijn ontslag als bewindvoerder in de Gelderse WSNP-zaken, rustende verbintenis om aan de Plaatsvervangend Bewindvoerder rekening en verantwoording af te leggen ex artikel 319 lid 2 Fw. De Coöperatie stelt daardoor schade te hebben geleden, bestaande uit de door de

Plaatsvervangend Bewindvoerder bestede uren aan de reconstructie van de rekening en verantwoording. De rechtbank wijst de vordering van de Coöperatie tot vergoeding van deze schade door Gedaagde af. Door Gedaagde niet in gebreke te stellen van haar verplichting, is Gedaagde niet in verzuim komen te verkeren en derhalve niet gehouden de door de Coöperatie geleden schade te vergoeden.

Alle overige vorderingen worden ook afgewezen, zowel in conventie als in reconventie. Zo ziet de rechtbank onder meer geen grond om voor recht te verklaren dat Gedaagde gehouden is de boete van de Coöperatie voor te late aangifte vennootschapsbelasting 2016 aan de Coöperatie te vergoeden, of om Gedaagde te veroordelen om op de bestuurs- en ledenvergadering van de Coöperatie in te stemmen met ontbinding van de Coöperatie en vereffening op de in het petitum genoemde wijze. Ook oordeelt de rechtbank dat het feit dat het optreden van Gedaagde als bewindvoerder ertoe heeft geleid dat de rechtbank hem heeft ontslagen als bewindvoerder en hem niet in nieuwe WSNP-zaken benoemt, niet zonder meer leidt tot schadeplichtigheid van Gedaagde jegens de Coöperatie en FFA.

L.L. Bakker, mei 2022

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 13-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2022:1940

Zaaknummer: C/05/365726 / HA ZA 20-92

Rechters: J.R. Veerman

Advocaten: R.H. van de Beeten, L.T. Lonis en P.M. Gunning

Wetsartikelen: 2:19 BW, 3:19 Fw, 2:15 BW, 10a Advocatenwet, 6:74 BW en 6:82 BW

RECHTSPRAAK

Enquête Golfcenter Holding c.s.

OK; enquête. Deze beschikking wordt gegeven na een enquêteverzoek voor een vennootschap met twee aandeelhouders, waarvan één tevens bestuurder is. De aandeelhouder die geen bestuurder is, verzoekt een enquête. Hij kan zich niet vinden in het (financiële) beleid van de bestuurder en met name niet in de wijze waarop de rekening-courantverhouding tussen de vennootschap en de bestuurder wordt gebruikt en geadministreerd. De OK concludeert dat er gegronde redenen zijn om aan een juist beleid te twijfelen, treft onmiddellijke voorzieningen en houdt de beslissing tot aanwijzing van een onderzoeker voorlopig aan.

Golfcenter Holding B.V. ('Golfcenter Holding') is een vennootschap die (via haar dochtervennootschappen, hierna samen met Golfcenter Holding aangeduid als 'Golfcenter Holding c.s.') een golfbaan en een golfwinkel in Rhoon exploiteert. Haar aandeelhouders zijn De Negentiende Hole B.V. ('De Negentiende Hole') en de rechtspersoon-bestuurder ('de Bestuurder') van Golfcenter Holding.

Bezwaren

De Negentiende Hole meent dat Golfcenter Holding c.s. er op papier beter voorstaat dan in werkelijkheid het geval is. Hij draagt verschillende omstandigheden aan die in zijn ogen een gegronde reden opleveren om aan een juist beleid en een juiste gang van zaken te twijfelen: (i) er is een forse rekening-courantvordering op de natuurlijke persoon die bestuurder van de Bestuurder is, waarover Golfcenter Holding geen duidelijkheid verschaft. (ii) De administratie ter zake is niet op orde. Bovendien is er een liquiditeitsprobleem, bestaande uit de volgende elementen: (iii) er worden leningen aan aandeelhouders niet terugbetaald en (iv) pensioentoezeggingen gedaan waarvoor niet wordt gereserveerd. Daarnaast geldt, aldus De Negentiende Hole, dat de volgende omstandigheden gegronde redenen om aan een juist beleid te twijfelen zouden moeten opleveren: (v) jaarrekeningen worden niet, niet tijdig dan

wel onjuist vastgesteld en gedeponereerd, (vi) de informatieplicht wordt niet nageleefd, (vii) er is een patstelling in de algemene vergadering vanwege een vertrouwensbreuk met de Bestuurder en (viii) er wordt niet in (plannen voor) het bekostigen van groot onderhoud voorzien.

De OK

De OK loopt alle gestelde omstandigheden na.

Ten aanzien van de rekening-courantverhouding is de OK het met De Negentiende Hole eens dat er onvoldoende duidelijkheid is waar de rekening-courant met de Bestuurder op gebaseerd is, en hoe verrekeningen met de rekening-courant hebben plaatsgevonden. Bovendien is na de eerste zitting bij de OK door De Negentiende Hole onderzoek naar de administratie van Golfcenter Holding gedaan, en daaruit blijkt dat zowel de rekening-courant als andere vorderingen niet juist zijn geadministreerd.

Ten aanzien van de liquiditeitsproblemen leveren de aandeelhoudersleningen wat de OK betreft geen gegronde redenen op om te twijfelen aan een juist beleid. Die leningen zijn achtergesteld bij de bankleningen en feitelijk achtergesteld bij alle concurrente crediteuren. Gelet op de financiële positie van de vennootschap was terugbetaling daarom sowieso niet aan de orde.

Het niet betalen van de benodigde pensioenpremies, wat slechts een bescheiden bedrag behelst, terwijl wel andere uitgaven zijn gedaan, onder meer voor restaurantbezoek, draagt voor de OK bij aan gegronde redenen voor twijfel aan een juist beleid en een juiste gang van zaken.

Met name de discussie omtrent de rekening-courantvordering voorkomt vaststelling van de jaarrekening, en leidt tot een patstelling in de algemene vergadering. Dit levert gegronde redenen op om aan een juist beleid en een juiste gang van zaken te twijfelen.

Over de informatieverplichting geeft de OK aan dat het de vraag is of de vereiste transparantie is betracht met betrekking tot De Negentiende Hole, terwijl die verplichting wel op de Bestuurder rustte. De OK koppelt aan deze vaststelling geen oordeel over de vraag of dit bijdraagt aan gegronde redenen om aan een juist beleid te twijfelen.

Ten aanzien van het onvoldoende anticiperen op (financiering van) groot onderhoud, geldt dat de OK dit geen gegronde reden acht om aan een juist beleid te twijfelen. Er is inmiddels namelijk na overleg met de golfvereniging (de belangrijkste gebruiker), een plan van aanpak gemaakt en de golfvereniging heeft zich bovendien gecommitteerd om zelf een deel van de

onderhoudskosten te financieren.

De OK concludeert dat uit haar behandeling van de omstandigheden (reeds) blijkt dat er gegronde redenen zijn om aan een juist beleid te twijfelen. Zij beveelt dan ook een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van Golfcenter Holding c.s. Aanwijzing van de onderzoeker zal de OK voorlopig aanhouden. Tevens treft de OK de onmiddellijke voorziening van het benoemen van een bestuurder, en het overdragen van één aandeel van ieder van de aandeelhouders aan een door haar benoemde beheerder. De bestuurder krijgt van de OK de expliciete opdracht mee dat hij het 'ook tot zijn taak mag rekenen' om een minnelijke regeling tussen de aandeelhouders te beproeven.

J. Wareman, mei 2022

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 02-11-2021

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2021:3455

Zaaknummer: 200.283.450/01 OK

Rechters: C.C. Meijer, M.M.M. Tillema, A.W.H. Vink, M.N. Hoogendoorn RA en D. Koopmans

Advocaten: M. Breur en J.P.M. Borsboom

Wetsartikelen: 2:349a BW

RECHTSPRAAK

Uitkoopprocedure NIBC Holding N.V.

OK; uitkoop. Deze procedure gaat over een vordering van een grootaandeelhouder na een openbaar bod tot uitkoop van de minderheidsaandeelhouders van een bank. Ondanks dat de minderheidsaandeelhouders stellen dat een te lage prijs is geboden voor hun aandelen, oordeelt de OK dat aan alle voorwaarden voor uitkoop is voldaan. De acceptatiegraad rechtvaardigt het vermoeden dat de geboden prijs billijk is. De OK veroordeelt de minderheidsaandeelhouders tot onbezwaarde overdracht van hun aandelen.

Flora Acquisition B.V. ('Flora') is opgericht om een openbaar bod uit te brengen op alle uitstaande gewone aandelen in het kapitaal van NIBC Holding N.V. ('NIBC Holding'). Flora Holdings III Limited ('Flora Holdings' en tezamen met Flora: 'Flora c.s.') is enig aandeelhouder van Flora en is onderdeel van The Blackstone Group Inc. ('Blackstone'). NIBC Holding houdt onder meer alle aandelen in het kapitaal van NIBC Bank N.V. ('NIBC Bank'). J.C. Flowers & Co ('Flowers') en Reggeborgh Invest B.V. ('Reggeborgh' en gezamenlijk met Flowers: 'de Grootaandeelhouders') houden aandelen in het kapitaal van NIBC Holding. [A] en [B] ('de Verschenen Minderheidsaandeelhouders') zijn twee verschenen minderheidsaandeelhouders in de uitkoopprocedure en gedaagden tezamen met de niet verschenen minderheidsaandeelhouders (alle minderheidsaandeelhouders tezamen: 'Minderheidsaandeelhouders').

Flora c.s. vorderen in deze procedure kort gezegd op grond van artikel 2:359c BW (subsidiair op grond van artikel 2:92a BW) om de Minderheidsaandeelhouders te veroordelen tot de onbezwaarde overdracht van hun aandelen in het kapitaal van NIBC Holding aan Flora tegen betaling door Flora van de geboden prijs.

De Verschenen Minderheidsaandeelhouders hebben geconcludeerd, voor zover de OK de vordering van Flora toe zou wijzen, tot de aanstelling van een deskundige teneinde de prijs

van de over te dragen aandelen vast te stellen, subsidiair om deze prijs vast te stellen op een hoger bedrag dan aangeboden door Flora.

Juist voor de aanvang van de COVID-19 pandemie heeft NIBC Holding overleg gevoerd met Blackstone over een mogelijke overname van haar aandelen, waarna NIBC Holding en Flora een voorwaardelijke overeenstemming hebben bereikt over een door NIBC aanbevolen openbaar bod.

Na het uitbreken van de COVID-19 pandemie adviseerde DNB aan NIBC Holding om dividenduitkeringen tijdelijk stop te zetten, welk advies NIBC Holding heeft opgevolgd. Als gevolg daarvan had Flora op dat moment onvoldoende middelen om het bod gestand te doen. Vervolgens zijn NIBC Holding, Flora en de Grootaandeelhouders in heronderhandeling getreden. Dit heeft geleid tot een nieuw, lager bod op de aandelen in NIBC Holding.

De OK dient te beoordelen of Flora op grond van artikel 2:359c lid 5 BW een openbaar bod heeft uitgebracht. Na te hebben vastgesteld dat er inderdaad sprake is van een openbaar bod als bedoeld in artikel 5:74 Wft overweegt de OK of Flora c.s. ten minste 95% van het geplaatste kapitaal verschaft en 95% van de stemrechten vertegenwoordigt. Ook aan dit vereiste is voldaan, aldus de OK.

Ten slotte beoordeelt de OK of de prijs voor de aandelen billijk is. De Verschenen Minderheidsaandeelhouders betwisten de voorgestelde prijs en hebben daartoe aangevoerd dat o.a. de aandelen van de Grootaandeelhouders buiten berekening van de 90%-drempel moeten worden gehouden, nu de Grootaandeelhouders een separate regeling hebben getroffen met Flora c.s., er maar een zeer beperkte *flee float* bestond en dat er ondanks de hoge acceptatiegraad aanwijzingen zouden zijn die er op wijzen dat de biedprijs niet ten minste overeenstemt met de destijds geldende waarde van de aandelen.

Aldus de OK is aan het 90%-criterium ook voldaan indien de door de Grootaandeelhouders gehouden aandelen niet in de berekening van de acceptatiegraad worden meegenomen. Nu aan dit criterium is voldaan, wordt de geboden prijs billijk geacht op grond van artikel 2:359c lid 6 BW. Bij een geringe *free float* kan de acceptatiegraad niet het vermoeden rechtvaardigen dat de geboden prijs billijk is, maar daar is in dit geval geen sprake van nu er in ieder geval een significante *free float* van ruim 23% bestond ten tijde van het bod. Ook de omstandigheid dat voorafgaand aan het bod een hoger bod is gedaan, is niet van belang nu het er niet om gaat of de prijs bij dat voorgaande bod billijk was (de prijs aangeboden voor het uitbreken van de COVID-19 pandemie), maar dat van belang is of de daadwerkelijk geboden en geaccepteerde prijs billijk is. Het hof ziet geen reden om de peildatum aan te passen gezien het geringe tijdsverloop sinds de betaalbaarstelling onder het bod en het behalen van de 95%-drempel van

artikel 2:359c lid 1 BW (ECLI:NL:GHAMS:2015:2775 (Unit4)). De omstandigheid dat de beursgenoteerde aandelen van andere banken na die datum in waarde zijn gestegen, is geen omstandigheid die een andere peildatum rechtvaardigt.

De OK veroordeelt de Minderheidsaandeelhouders het onbezwaarde recht op de aandelen in het kapitaal van NIBC Holding over te dragen aan Flora.

T.M. Goudzwaard, mei 2022

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 12-04-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:1217

Zaaknummer: 200.292.276/01 OK

Rechters: A.W.H. Vink, M.M.M. Tillema, J.M. de Jongh, P.G. Boumeester en G. van Vollenhoven-Eikelenboom

Advocaten: D.J.F.F.M. Duynstee, C.C.M. de Smet en P.J. van der Korst

Wetsartikelen: 2:92a BW en 2:359c BW

RECHTSPRAAK

Stichting Administratiekantoor EBI/haar voormalige bestuurder, All Account Adviesgroep C.V., Green Desert Agro B.V., NGES Holding B.V. e.a.

Een stichting die gelden van beleggers beheerde, stelt haar voormalige bestuurder en diverse betrokkenen aansprakelijk voor onrechtmatige onttrekkingen. De rechtbank oordeelt dat de voormalige bestuurder aansprakelijk is uit hoofde van artikel 2:9 BW. De stichting gaat in hoger beroep, onder andere omdat haar beroep op groepsaansprakelijkheid ex artikel 6:166 BW door de rechtbank is afgewezen. Het hof oordeelt dat de voormalige bestuurder ook aansprakelijk is ex artikel 6:162 BW, zodat voldaan is aan een van de vereisten voor groepsaansprakelijkheid (i.e. een onrechtmatige daad van een van de groepsdeelnemers) en draagt de stichting op bewijs te overleggen dat is voldaan aan het groepsvereiste in de zin van artikel 6:166 BW.

Deze zaak ziet op diverse onregelmatigheden rondom de Stichting Administratiekantoor EBI ('de Stichting'). De Stichting fungeert als beheerder en doorgeefluik van gelden van investeerders die in Braziliaans vastgoed willen beleggen. Aanzienlijke geldbedragen onder beheer van de Stichting zijn door haar voormalige bestuurder ('de Bestuurder') onttrokken en bij aan de Bestuurder gelieerde (rechts)personen terechtgekomen. De nodige civiele en strafrechtelijke onderzoeken volgen. De Stichting betreft vervolgens de Bestuurder in rechte samen met All Account Adviesgroep C.V., Green Desert Agro B.V., NGES Holding B.V. en anderen, zijnde (rechts)personen die volgens de Stichting bij de onrechtmatige gedragingen zijn betrokken ('de Betrokkenen').

De rechtbank oordeelt dat de Bestuurder ex artikel 2:9 BW aansprakelijk is voor de door de Stichting geleden schade en dat de Bestuurder en (enkele) Betrokkenen aansprakelijk zijn voor de terugbetaling van diverse onverschuldigd betaalde bedragen. De rechtbank overweegt

dat de bestuurder een ernstig verwijt in de zin van artikel 2:9 BW kan worden gemaakt, omdat hij gelden die door beleggers aan de Stichting waren toevertrouwd in strijd met de statuten van de Stichtingen en verplichtingen jegens de beleggers heeft aangewend voor aan hem gelieerde vennootschappen zonder enige zekerheden te bedingen. De Stichting is daarbij ook onderwerp van een strafrechtelijk onderzoek geworden. Een beroep van de Stichting op artikel 6:166 BW (groepsaansprakelijkheid), waardoor de Betrokkenen ook (naast de Bestuurder) hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de door haar geleden schade, wordt afgewezen. De Stichting gaat in hoger beroep.

In hoger beroep blijft overeind dat de (inmiddels failliet verklaarde) Bestuurder zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld en derhalve ex artikel 2:9 BW aansprakelijk is jegens de Stichting, omdat daartegen geen grief is gericht. De rechtbank zag eerder wegens de toewijzing van de op artikel 2:9 BW gegronde vordering geen belang bij een veroordeling van de Bestuurder ex artikel 6:162 BW. De Stichting – en het hof – denken daar anders over, aangezien vaststelling van de onrechtmatige handelswijze van de Bestuurder één van de vereisten is voor aansprakelijkheid van de door de Stichting ex artikel 6:166 BW aansprakelijk gestelde Betrokkenen. Daarvoor is immers nodig dat in ieder geval één persoon binnen een groep onrechtmatig schade heeft toegebracht. Het hof stelt voorop dat de bestuurder naast het onbehoorlijk uitoefenen van zijn taak in de zin van artikel 2:9 BW ook onrechtmatig jegens de Stichting kan handelen. De toerekeningsmaatstaf wordt dan ingekleurd door de norm die bij artikel 2:9 BW wordt gehanteerd, dat is de maatstaf van het ernstige verwijt (Hoge Raad 2 maart 2007, ECLI:NL:HR:2007:AZ3535, NJ 2007/240; Nutsbedrijf Westland). De Bestuurder heeft onrechtmatig jegens de Stichting gehandeld door in strijd met de wettelijke plicht zijn taak onbehoorlijk uit te oefenen en een inbreuk te maken op de rechten van de Stichting (waaronder het recht op een goede naam). Gelet op het feit dat de Bestuurder welbewust gelden van de beleggers aan de Stichting heeft onttrokken en deze heeft aangewend voor aan hem gelieerde partijen, kan hem een ernstig verwijt worden gemaakt volgens het hof. Hierdoor is aan het eerste vereiste van artikel 6:166 BW voldaan.

Van de groep Betrokkenen richt het beroep zich nog tot één Betrokkene, zijnde de dochter van de Bestuurder ('de Dochter'). Het hof beoordeelt of aan de (overige) vereisten van artikel 6:166 BW is voldaan. Volgens het hof moet daarbij vast komen te staan dat tussen de individuele groepsdeelnemers en hun gedragingen een zekere samenhang bestaat. Daarvoor is in elk geval nodig dat er sprake is van bewustzijn bij de individuele deelnemers dat hun eigen handelen niet op zichzelf staat, maar plaatsvindt in een groter geheel van gedragingen van anderen met hetzelfde bewustzijn. Niet nodig is dat de gedragingen van de verschillende personen naar tijd en plaats een eenheid vormen, noch dat hun gedragingen gelijksoortig zijn. Uit de feiten en omstandigheden kan het hof afleiden dat de Dochter een feitelijke bijdrage heeft geleverd aan

het overboeken van gelden, maar niet dat zij zich bewust was van het grotere geheel. De Stichting wordt opgedragen, conform haar aanbod, daarvan bewijs te overleggen. Het hof oordeelt voorts dat onvoldoende uit de feiten en omstandigheden volgt dat de Dochter een zelfstandige onrechtmatige daad jegens de Stichting heeft gepleegd. Ook in dit kader volgt een bewijsopdracht. Alle beslissingen worden, in afwachting van bewijslevering, aangehouden.

B.J. Hermans, mei 2022

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 08-03-2022

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2022:399

Zaaknummer: 200.280.826

Rechters: C.W.M. Lieverse en G.C. de Heer

Advocaten: H.J. van Kooten, M. Kupperman, E.M. Boter en P.J.L.J. Duijsens

Wetsartikelen: 2:9 BW, 6:162 BW en 6:166 BW

RECHTSPRAAK

Minderheidsaandeelhouder/Intercont Industrial Holding N.V.

Hoger beroep kort geding. Een minderheidsaandeelhouder vordert in kort geding afgifte – door de vennootschap waarin hij een belang houdt – van bepaalde stukken op grond van artikel 2:107 BW. De minderheidsaandeelhouder vraagt om specifieke documenten over verschillende transacties, waaronder alle correspondentie met een wederpartij van de vennootschap over een aangegane transactie, waarderingsrapporten, een DD-rapport, adviezen van juridische en financiële experts, uitkomsten van het onderzoek naar alternatieve mogelijkheden en achtergronden van en reden om akkoord te gaan met de transactie. Het hof wijst, in navolging van de rechtbank, het verzoek af omdat de minderheidsaandeelhouder onvoldoende duidelijk heeft gemaakt waarom hij recht heeft op meer informatie dan hij al van de vennootschap gekregen heeft.

Appellante ('de Minderheidsaandeelhouder') houdt 3,6% van de aandelen in Intercont Industrial Holding N.V. ('Intercont'). De vennootschappen Dogger AG ('Dogger') en Trisanna AG ('Trisanna') houden de rest van de aandelen in Intercont. Intercont wordt bestuurd door een onafhankelijk, niet aan de aandeelhouders gelieerde, bestuurder.

De Minderheidsaandeelhouder wil (extra) informatie ontvangen over verschillende (voorgenomen) transacties waar Intercont betrokkenheid bij heeft. De eerste betreft een ruiltransactie waarbij de aandelen in een dochteronderneming van Intercont zijn overgedragen aan een derde, in ruil voor 40% van de aandelen in het kapitaal van die derde. De overige 60% van de aandelen in het kapitaal van die derde wordt gehouden door een vennootschap waarbij de aandeelhouders van Dogger en Trisanna 'mogelijk als UBO' zijn betrokken. Volgens de Minderheidsaandeelhouder valt deze transactie onder de reikwijdte van artikel 2:107a BW en had dit besluit dus aan de algemene vergadering moeten worden

voorgelegd. De tweede transactie betreft de omzetting van aandelen aan toonder in aandelen op naam van Trisanna. Omdat deze omzetting mogelijk plaatsvond op het moment dat een blokkeringsregeling voor de verwerving van aandelen gold, wenst de Minderheidsaandeelhouder duidelijkheid over het moment waarop Trisanna deze aandelen verkreeg. Ten slotte is tijdens een algemene vergadering aangekondigd dat Intercont het voornemen heeft te gaan fuseren met die derde en daar wil de Minderheidsaandeelhouder informatie over hebben.

In het uitgebreide petitum vordert de Minderheidsaandeelhouder onder meer dat Intercont allerhande bescheiden overlegt, waaronder alle correspondentie met de derde over de ruiltransactie, alsmede waarderingsrapporten, het DD-rapport, adviezen van juridische en financiële experts, uitkomsten van het onderzoek naar alternatieve mogelijkheden en achtergronden van en redenen om akkoord te gaan met de transactie. Verder vraagt de Minderheidsaandeelhouder zich af wie door welk gerecht is aangewezen als waarderingsdeskundige in verband met de aangekondigde fusie.

De voorzieningenrechter van de rechtbank heeft alle vorderingen afgewezen. Tegen dat vonnis komt de Minderheidsaandeelhouder in hoger beroep op.

Het hof

Wat betreft de aandelenruil stelt het hof voorop dat geen van de aandeelhouders directe bemoeienis met het bestuur van Intercont heeft en dat het aan het bestuur is om de strategie van de vennootschap te bepalen. In de memorie van antwoord heeft Intercont opgesomd welke informatie al is overgelegd, zijnde onder andere de leveringsakte voor de aandelen en het aandeelhoudersregister, informatie over het betaalde bedrag, de zakelijke reden voor de transactie, de achtergrond ervan en een *fairness opinion* van de universiteit Wenen met betrekking tot de ruilverhouding. Daarnaast heeft Intercont tijdens een algemene vergadering allerlei vragen beantwoord. Verder wordt aangevoerd dat de UBO van de Minderheidsaandeelhouder tijdens het aangaan van de transactie zelf in het management van onder andere de dochteronderneming zat en uit die hoedanigheid op de hoogte moet zijn van de gevraagde informatie. De Minderheidsaandeelhouder heeft ook niet gesteld dat de aandelenruil niet in het belang van de vennootschap was. Tegen deze achtergrond heeft de Minderheidsaandeelhouder volgens het hof onvoldoende haar belang onderbouwd om méér informatie te ontvangen. Zij had op basis van de ontvangen gegevens op zijn minst moeten aangeven op welke wijze zij in haar belang als aandeelhouder is geschaad. Ook heeft het hof het sterke vermoeden dat deze procedure een opstapje is voor andere procedures. Voor zover er al een informatierecht voor de Minderheidsaandeelhouder buiten de algemene vergadering zou bestaan, mocht Intercont zich tegen deze achtergrond volgens het hof op het standpunt

stellen dat een zwaarwichtig belang van de vennootschap zich tegen het verder verschaffen van informatie verzet.

Voorts meent het hof dat geen sprake is van een situatie zoals bedoeld in artikel 2:107a BW. Het hof acht het bovendien niet aannemelijk dat de informatieverplichting van artikel 2:107a BW verder zou gaan dan die van artikel 2:107 BW.

Ten slotte overweegt het hof dat een individuele aandeelhouder niet buiten de algemene vergadering om ongelimiteerd om informatie kan vragen. Het staat haar vrij om een oordeel van de algemene vergadering over een besluit van het bestuur uit te lokken door het als agendapunt te laten agenderen. Die weg is niet gevolgd. Ook daarom is niet duidelijk welk belang de Minderheidsaandeelhouder bij meer informatie heeft.

Over de omzetting van de toonderaandelen heeft de Minderheidsaandeelhouder niets gesteld waaruit een verplichting zou voortvloeien voor Intercont (althans haar bestuurder) om op het moment van omzetting te controleren hoe en op welke wijze een aandeelhouder aandelen aan toonder heeft verkregen. De Minderheidsaandeelhouder moet zich hiervoor volgens het hof maar richten tot haar medeaandeelhouders. Verder staat vast dat de Minderheidsaandeelhouder inzage heeft gekregen in het aandeelhoudersregister. Waarom Intercont tot meer gehouden zou zijn is het hof onduidelijk.

Over de voorgenomen fusie oordeelt het hof dat het begrijpelijk is dat de Minderheidsaandeelhouder over de consequenties van de fusie wil worden geïnformeerd, maar dat niet valt in te zien dat dit niet via de normale besluitvorming van komende algemene vergaderingen kan plaatsvinden. De Minderheidsaandeelhouder heeft wat dat betreft ook geen spoedeisend belang.

Het hof bekrachtigt het vonnis van de voorzieningenrechter.

Wenk

In deze zaak vordert een minderheidsaandeelhouder in kort geding afgifte van allerhande bescheiden van de vennootschap. Zaken waarbij aandeelhouders klagen dat zij te weinig informatie krijgen worden doorgaans uitgevochten bij de OK, maar daar heeft de minderheidsaandeelhouder met zijn belang van 3,6% in dit geval geen toegang toe.

Het hof rept met geen woord over de vraag of de vennootschap wel rechtstreeks op grond van artikel 2:107 lid 2 BW (of art. 2:217 BW voor de bv) kan worden aangesproken. Dit artikel legt de plicht om informatie te verschaffen op aan het *bestuur*, niet aan de vennootschap. In de literatuur wordt door sommigen verdedigd dat het bestuur als orgaan niet rechtstreeks in

rechte kan worden aangesproken en dat de vennootschap zelf geen informatieplicht heeft. Ik meen dat de vennootschap wel rechtstreeks kan worden aangesproken (zie ook het hof 's-Hertogenbosch, OR 2020-0225) en zie wat dat betreft dan ook geen probleem in dit arrest. Het had het hof echter wel gesierd als het hier een overweging aan had gewijd.

De OK heeft in veel arresten de informatierechten van minderheidsaandeelhouders uitgewerkt. Kort gezegd komt het erop neer dat indien op (het bestuur van) de vennootschap een zorgplicht rust, de vennootschap de minderheidsaandeelhouder ruimhartig dient te informeren. Onder omstandigheden dient de vennootschap zelfs uit eigen beweging, buiten de algemene vergadering om, de minderheidsaandeelhouder van informatie te voorzien (zie o.a. OR 2020-0113). Een dergelijke zorgplicht kan aan de orde zijn indien sprake is van gesloten verhoudingen, (de schijn van) een tegenstrijdig belang van het bestuur of een minderheidsaandeelhouder die tegenover een meerderheidsaandeelhouder staat.

In het arrest wordt niet naar deze OK-jurisprudentie verwezen. Het hof laat het zelfs in het midden of de minderheidsaandeelhouder een individueel recht heeft om buiten de algemene vergadering om te worden geïnformeerd. Nu is het toetsingskader van de OK (twijfel over juist beleid en de juiste gang van zaken binnen de onderneming) strikt genomen een andere dan die van de 'gewone' voorzieningenrechter (toepassing van een rechtsregel in een concrete situatie), maar ik zie niet direct reden waarom het hof in een casus als deze een andere toets zou moeten aanleggen dan de OK. Het is immers bij de OK waar dit soort geschillen in het algemeen spelen en waar de jurisprudentie met betrekking tot informatierechten van (minderheids)aandeelhouders tot ontwikkeling is gekomen.

Wellicht maakte het voor het hof ook allemaal niets uit. De strekking van het arrest is dat de minderheidsaandeelhouder al allerhande informatie heeft ontvangen en dat zij onvoldoende heeft aangetoond waarom zij belang zou hebben bij nog meer informatie. Er zijn echter wel enige aanknopingspunten in het arrest te vinden waaruit dat belang mogelijk zou kunnen blijken. Zo zijn de aandeelhouders die gezamenlijk de meerderheid in Intercont houden ook betrokken bij de derde vennootschap met wie Intercont een aandelenruiltransactie is aangegaan. Het hof neemt het begrip 'tegenstrijdig belang' niet in de mond, maar merkt op dat de aandeelhouders geen 'directe bemoeienis' met het bestuur hadden. Hiermee zegt het hof in feite dat de bestuurder neutraal is en geen tegenstrijdig belang kan hebben. Naar de letter van de wet (art. 2:129/239 lid 6 BW) is dit correct. Daarmee blijft wel de vraag onbesproken waarom een bestuurder een transactie aangaat met een derde partij waarbij de UBO's van de vennootschap ook zijn betrokken. Hoe zij betrokken zijn weet het hof niet, alleen dat zij 'mogelijk' UBO van die derde zijn. Het is niet uitgesloten dat de twee aandeelhouders als UBO van die derde voordeel van die transactie genieten ten nadele van de vennootschap en de minderheidsaandeelhouder. Dit zou wellicht een bijzonder informatierecht voor de

minderheidsaandeelhouder op grond van de redelijkheid en billijkheid kunnen opleveren. Het lijkt er echter op dat de minderheidsaandeelhouder niets of te weinig heeft aangevoerd in dit verband. Daar ketst de vordering uiteindelijk op af.

Verder is hier sprake van een ‘gesloten vennootschap’ (drie aandeelhouders, waarvan één met een klein belang), waarbij de minderheidsaandeelhouder meent een informatieachterstand te hebben. Ik vraag me dan ook af of de andere twee aandeelhouders wél over de informatie beschikken waar de minderheidsaandeelhouder naar op zoek is, al dan niet uit hoofde van hun rol als UBO van de derde vennootschap met wie de transactie is aangegaan. Ook in zo’n geval acht ik het niet uitgesloten dat de minderheidsaandeelhouder aanspraak zou kunnen maken op aanvullende informatie, ook buiten het bestek van de algemene vergadering.

Want de informatie die de minderheidsaandeelhouder blijkens het arrest al heeft ontvangen, acht ik nu op het eerste gezicht ook weer niet zo scheutig. De leveringsakte, informatie over de zakelijke reden en achtergrond van de transactie alsmede een *fairness opinion* kunnen al heel wat vertellen, maar de door de minderheidsaandeelhouder verzochte documenten (waarderingsrapporten, DD-rapporten en adviezen van juridische en financiële experts) lijken mij ook behulpzaam voor een aandeelhouder om tot een verantwoord oordeel te komen over de beslissing waar de informatie op ziet. Het lijkt immers niet te zijn betwist dat die documenten bestaan.

Hoewel het arrest niet heel duidelijk is over wat zich precies tussen partijen heeft afgespeeld, kan ik mij niet aan de indruk onttrekken dat de minderheidsaandeelhouder hier meer uit had kunnen halen.

S.L. Haanschoten, mei 2022

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 03-05-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:3470

Zaaknummer: 200.298.404

Rechters: J. Sap, R.W.E. van Leuken en V.A.J. Abbing

Advocaten: J. Goemans en Th.P.J. Hanssen

Wetsartikelen: 2:107 BW en 2:107a BW

RECHTSPRAAK

Recalcio Beheer B.V. en haar bestuurder/Euronext Amsterdam N.V.

Recalcio Beheer B.V. en haar bestuurder verzetten zich tegen de beëindiging van de beursnotering van DGNV N.V. – de rechtsoptvolger van DPA Group N.V. na een overname door New Horizons Holdings B.V. – door Euronext Amsterdam N.V. Recalcio c.s. stellen dat Euronext handelt in strijd met de wet en haar eigen reglementen, waardoor Euronext toerekenbaar tekortschiet in de nakoming van haar verplichtingen jegens Recalcio c.s. respectievelijk onrechtmatig handelt jegens Recalcio c.s. De voorzieningenrechter oordeelt dat Recalcio c.s. niet aannemelijk hebben gemaakt dat sprake is van wanprestatie zijdens Euronext, omdat de genoemde bepalingen uit het reglement van Euronext niet kunnen worden aangemerkt als derdenbeding en Euronext op meerdere gronden bevoegd was om tot delisting over te gaan. De voorzieningenrechter oordeelt ook dat Euronext niet onrechtmatig (i.e. in strijd met art. 5:32g Wft) handelt, omdat het initiatief voor de delisting kwam van DGNV. De voorzieningenrechter weigert de gevraagde voorzieningen.

Eiser Recalcio Beheer B.V. ('Recalcio') is een vennootschap die zich onder meer toelegt op het behartigen van de belangen van beleggers. Haar bestuurder is mede-eiser (tezamen te noemen: 'Recalcio c.s.'). Verweerder Euronext Amsterdam N.V. ('Euronext') exploiteert de Amsterdamse Effectenbeurs.

Na een overname van de DPA Group N.V. ('DPA') door New Horizons Holdings B.V. ('NHH') is DPA in vereffening en is haar statutaire naam gewijzigd in DGNV N.V. ('DGNV'). Recalcio c.s. hebben zich nadien verzet tegen bepaalde rechtshandelingen die betrekking hebben op DPA, waaronder de beëindiging van de beursnotering aan de Amsterdamse

Effectenbeurs. Na schriftelijke verzoeken van Recalcio c.s.'s advocaat aan Euronext om deze *delisting* tegen te gaan, heeft DGNV een persbericht gepubliceerd met de mededeling dat Euronext DGNV's verzoek heeft ingewilligd en dat de beursnotering is beëindigd. Hierna heeft Recalcio c.s.'s advocaat Euronext gesommeerd om het besluit in te trekken of in ieder geval niet uit te voeren.

Recalcio c.s. vorderen onder meer dat het Euronext wordt verboden om de notering van en/of de handel in de aandelen van DGNV te beëindigen, waartoe Recalcio c.s. stellen dat Euronext handelt in strijd met de wet en haar eigen reglementen, waardoor Euronext toerekenbaar tekortschiet in de nakoming van haar verplichtingen jegens Recalcio c.s. respectievelijk onrechtmatig handelt jegens Recalcio c.s. Euronext voert verweer en stelt dat de beëindiging van de notering een zaak is tussen DGNV en Euronext, dat Recalcio c.s. daarbuiten staan en dat Recalcio c.s. zich hiervoor tot DGNV moeten wenden.

De voorzieningenrechter oordeelt ten aanzien van de ontvankelijkheid van eisers dat niet voldoende aannemelijk is gemaakt door Recalcio dat Recalcio de aandeelhouders van DGNV vertegenwoordigt. De bestuurder van Recalcio heeft twijfelachtige bewijsstukken van aandeelhouderschap overgelegd, waardoor hij het voordeel van de twijfel krijgt van de voorzieningenrechter en de vorderingen van Recalcio c.s. worden behandeld.

De voorzieningenrechter oordeelt ten aanzien van de vordering van Recalcio c.s. met betrekking tot wanprestatie dat Recalcio c.s. niet aannemelijk hebben gemaakt dat de door Recalcio c.s. genoemde bepalingen uit de reglementen die Euronext hanteert en van toepassing verklaart in haar noteringsovereenkomsten met uitgevende instellingen – waartoe Euronext verplicht is op grond van artikel 5:32 e.v. Wft – kunnen worden aangemerkt als derdenbeding in de zin van artikel 6:253 BW. Bovendien was Euronext op meerdere gronden bevoegd om tot beëindiging van de notering over te gaan. De vorderingen van Recalcio c.s. kunnen dus niet worden toegewezen op grond van wanprestatie zijdens Euronext.

Voorts oordeelt de voorzieningenrechter ten aanzien van de stelling van Recalcio c.s. dat Euronext onrechtmatig handelt wegens handelen in strijd met artikel 5:32g Wft, dat DGNV de *delisting* heeft verzocht en dat Euronext dus niet eigener beweging is overgegaan tot *delisting* vanwege schending van de beursregels. De vordering is dus ook niet toewijsbaar op deze grond.

De voorzieningenrechter oordeelt verder dat ook een belangenafweging niet in het voordeel van Recalcio c.s. uitvalt, omdat de vennootschap DGNV hoe dan ook leeg was, Euronext niet gebaat is bij beursgenoteerde lege vennootschappen (net name vanwege *reverse listings*) en Recalcio c.s. geen duidelijk belang hebben bij het behouden van de notering.

De voorzieningenrechter weigert de gevraagde voorzieningen.

S.R.M.C. Vogelsang, mei 2022

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 03-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2022:1635

Zaaknummer: C/13/714460 / KG ZA 22-177

Rechters: E.A. Messer

Advocaten: J. Wendelgelst en M.N. van Dam

Wetsartikelen: 5:32 e.v. Wft, 5:32g Wft en 6:253 Bw

RECHTSPRAAK

Toewijzing afgeleide schade na faillissement modeconcern

Na het overlijden van de grootaandeelhouder van een voormalig familieconcern in de modebranche, erft diens echtgenote de aandelen in de holding van het concern. De zus van de overleden aandeelhouder, de schoonzus van de nieuwe aandeelhouder, is het hiermee niet eens. Zij zegt haar dienstverband bij het concern op, werft belangrijke personeelsleden van het modeconcern en start een eigen concurrerend bedrijf. De echtgenote, als huidige aandeelhouder van de holding, vordert afgeleide schade op grond van onrechtmatige daad. De rechtbank oordeelt dat de acties van de schoonzus niet alleen voorzienbaar zeer schadelijk waren voor het modeconcern, maar ook zeer schadelijk voor de huidig aandeelhouder in persoon en wijst daarom de vordering tot vergoeding van afgeleide schade toe.

Als gevolg van de dood van de enig aandeelhouder in een voormalig familieconcern dat actief was in de modebranche, komen de aandelen van het concern door vererving in handen van eiseres ('de Aandeelhouder'), de echtgenote van de overleden aandeelhouder. Gedaagde, de zus van de overleden aandeelhouder ('de Schoonzus'), was van jongs af aan werkzaam in het concern. Zij heeft na de dood van haar broer haar dienstverband opgezegd bij het concern, evenals een aantal andere personeelsleden van het concern. Vervolgens is de Schoonzus samen met een aantal van die personeelsleden een nieuw concurrerend bedrijf gestart in de modebranche.

De Aandeelhouder vordert onder andere schadevergoeding als gevolg van de onrechtmatige concurrerende gedragingen van haar Schoonzus. De rechtbank overweegt dat, indien een derde aan een naamloze of besloten vennootschap vermogensschade toebrengt door een toerekenbare tekortkoming in de nakoming van een contractuele verplichting jegens de vennootschap of door gedragingen die jegens de vennootschap onrechtmatig zijn, alleen de vennootschap een vordering tot vergoeding van deze schade heeft. In beginsel komt aan de

houders van aandelen in die vennootschap geen vordering tot afgeleide schade toe. Op deze regel kan een uitzondering worden gemaakt indien sprake is van een gedraging die specifiek onzorgvuldig is jegens de aandeelhouder. Schending van een specifieke zorgvuldigheidsnorm jegens de aandeelhouder is (onder meer) aan de orde wanneer sprake is van opzet tot benadeling van de aandeelhouder.

De Schoonzus heeft, na het overlijden van haar broer, belangrijke personeelsleden van het modeconcern benaderd en hen bewogen het dienstverband met het concern te beëindigen en aan hen een nieuwe functie bij haar eigen nieuwe bedrijf aangeboden. De Schoonzus heeft misbruik gemaakt van de kennis van de voormalige personeelsleden en haar eigen kennis die zij heeft verkregen in de tijd dat zij actief was binnen het familieconcern, waardoor zij binnen zeer korte tijd een concurrerende onderneming op kon zetten. Vervolgens zijn door die nieuwe onderneming vaste klanten van het modeconcern benaderd. De rechter oordeelt dat de acties van de Schoonzus niet alleen voorzienbaar zeer schadelijk waren voor het modeconcern, maar ook zeer schadelijk voor de Aandeelhouder in persoon.

Onder deze omstandigheden is naar het oordeel van de rechtbank sprake van een schending van een zorgvuldigheidsnorm jegens de Aandeelhouder persoonlijk, op zodanige wijze dat zij aanspraak kan maken op vergoeding van de schade als gevolg van het onrechtmatig handelen van haar Schoonzus. Als gevolg van de faillissementen (en de opheffing daarvan) binnen het modeconcern heeft de Aandeelhouder geen mogelijkheid gehad om de (afgeleide) schade via de rechtspersonen te laten verhalen op haar Schoonzus.

De rechtbank wijst daarom de vordering van de Aandeelhouder tot vergoeding van afgeleide schade toe.

E.J. Glazener, mei 2022

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 09-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:2013

Zaaknummer: C/10/610999 / HA ZA 21-19

Rechters: C. Bouwman, J.B. Smits en M.J. Drop

Advocaten: C.G. Huijsmans en H. Eijer

Wetsartikelen: 6:96 BW

RECHTSPRAAK

Curator/Bestuurders van Tellus B.V.

Een curator stelt de bestuurders van een failliete bv aansprakelijk. De rechtbank oordeelt dat geen sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur waardoor het faillissement is veroorzaakt. Wel is in het zicht van faillissement een betaling onrechtmatig verricht, maar de geleden schade is al teniet gedaan. De vorderingen van de curator worden afgewezen.

Feiten

In deze procedure stelt de curator van Tellus B.V. ('Tellus') de bestuurders aansprakelijk op grond van artikel 6:162, 2:9, 2:11 en 2:248 BW. Tellus richtte zich op het genereren van *leads* op internet en was daarbij in hoge mate afhankelijk van *Google Ad(word)s*. Tellus verkreeg zo advertentieruimte op Google. In de jaren vanaf 2010 zette Tellus in op een groeiversnelling. In dat verband werd het rekening-courantkrediet bij Rabobank verhoogd en werden gesprekken gevoerd met Google om de groei te kunnen versnellen.

Vanaf mei 2012 ontstonden betalingsproblemen en liep Tellus achter bij Google. In de maanden die volgden is er veel contact geweest tussen Tellus en Google, onder meer over de betalingsvoorwaarden. Ook waren er gesprekken met de fiscus en de Rabobank in verband met betalingsafspraken. Gesprekken met deze drie partijen liepen door in 2013 en er werden steeds nieuwe afspraken gemaakt. Nadat Tellus in augustus 2013 bericht kreeg van Google dat de betalingstermijn van de laatste factuur van € 1,3 miljoen was verlopen, heeft Google in september 2013 tevergeefs geprobeerd Tellus te bereiken over de betaling van nog openstaande facturen. Een dag na die poging heeft Tellus € 302.500 betaald aan een aan Tellus gelieerde vennootschap ('TLF') die dit bedrag vervolgens heeft doorbetaald aan een andere aan Tellus gelieerde vennootschap ('DSR'). Gedaagden waren beiden (indirect) bestuurder van deze vennootschappen. In oktober 2013 heeft Rabobank het rekening-courantkrediet opgeschort en heeft Tellus het personeel naar huis gestuurd. Op 3 december 2013 is het faillissement van Tellus uitgesproken.

Vorderingen

De curator stelt dat de bestuurders hun bestuurstaak kennelijk onbehoorlijk hebben vervuld en onrechtmatig hebben gehandeld jegens de gezamenlijke schuldeisers. De curator baseert zijn vorderingen op artikel 6:162, 2:9, 2:11 en 2:248 BW.

Oordeel

De rechtbank beoordeelt of de door de curator gemaakte verwijten leiden tot de vaststelling dat sprake is van onbehoorlijk bestuur als oorzaak van het faillissement. De rechtbank is het met de curator oneens dat de bestuurders niet hebben geëvalueerd en geanalyseerd wat er gaande was en de onderneming ongecontroleerd hebben laten groeien. Ook oordeelt de rechtbank dat de bestuurders niet hebben nagelaten deugdelijke maatregelen te treffen. Zo hebben zij bijvoorbeeld externe adviseurs ingeschakeld. Over de juistheid van de informatievoorziening van de bestuurders aan crediteuren overweegt de rechtbank wisselend, maar de rechtbank oordeelt dat in ieder geval niet is gebleken dat een eventueel onjuiste informatievoorziening de oorzaak is van het faillissement.

Dan resteert nog het onderwerp van de betaling aan de gelieerde vennootschap TLF. De rechtbank oordeelt dat niet aannemelijk is dat deze betaling een belangrijke oorzaak van het faillissement is. De rechtbank oordeelt echter wel dat de betaling onrechtmatig is en is het eens met de curator dat Tellus hierdoor € 36.500 aan schade heeft geleden. DSR heeft € 50.000 aan de boedel betaald, waarmee de ontstane schade teniet is gedaan. De rechtbank wijst daarom alle vorderingen af.

D.R.C. Smit, mei 2022

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 13-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:2679

Zaaknummer: C/10/607977 / HA ZA 20-1097

Rechters: N. Doorduijn

Advocaten: J.P.M. Borsboom en J.P.D. van de Klift

Wetsartikelen: 2:248 BW, 6:162 BW, 2:9 BW en 2:11 BW

RECHTSPRAAK

Meulenberg q.q./ (Bestuurders van) Triple E Meubilair B.V.

De onderneming van een failliete vennootschap is voor een te laag bedrag overgedragen aan een daartoe opgerichte vennootschap. De curator stelt onder meer de bestuurder en de nieuwe vennootschap aansprakelijk. De rechtbank wees de vorderingen af, maar het hof komt tot een ander oordeel. De bestuurder en de vennootschap zijn op grond van artikel 6:162 BW aansprakelijk voor de overdracht voor een te lage prijs. De bestuurder is niet aansprakelijk voor de verkoop op grond van artikel 2:248 BW, omdat het faillissement op dat moment al onvermijdelijk was. Daarnaast is de bestuurder niet op grond van artikel 2:248 BW aansprakelijk voor het doen van een onjuiste aangifte omzetbelasting, omdat de bestuurder dit heeft gedaan om liquiditeit in de onderneming te houden en niet vaststaat dat het voor de bestuurder duidelijk was dat de gezamenlijke schuldeisers hierdoor werden benadeeld.

Feiten

Triple E Meubilair B.V. ('Meubilair') dreef een onderneming die zich toeleegde op de productie en verkoop van (kantoor)meubelen en podia. Geïntimeerde was de indirect bestuurder van Meubilair ('de Bestuurder'). Huisbankier ABN AMRO had een stil pandrecht op onder meer de voorraden, bedrijfsinventaris, vorderingen en IE-rechten.

In 2015 had Meubilair een huurachterstand en een belastingschuld. De belastingschuld is ontstaan doordat Meubilair in de jaren 2012 tot en met 2014 onjuiste aangiften omzetbelasting heeft gedaan en minder heeft afgedragen dan zij had moeten doen. De Belastingdienst heeft een boekenonderzoek gedaan en een naheffing opgelegd, vermeerderd met een vergrijpboete van 25%.

Op 29 september 2015 is Triple E Beheer B.V. ('Beheer') opgericht en heeft Beheer Triple

International B.V. ('International') opgericht. De Bestuurder is de indirect medebestuurder en medeaandeelhouder van Beheer. Beheer is bestuurder en aandeelhouder van International.

Op 1 oktober 2015 heeft Meubilair haar activiteiten gestaakt en zijn dezelfde activiteiten voortgezet door International. In feite is de hele onderneming van Meubilair overgedragen aan International.

In maart 2016 is overeenstemming bereikt tussen aan de ene kant Beheer (en International) en aan de andere kant Meubilair en ABN AMRO om de verpande inventaris, voorraden en IE-rechten over te dragen aan Beheer voor € 27.500 (minder dan de helft van de liquidatiewaarde), te betalen aan ABN AMRO.

Vorderingen

Bij vonnis van 12 augustus 2016 is Meubilair failliet verklaard. De curator heeft gevorderd dat de Bestuurder op grond van artikel 2:248 BW wordt veroordeeld tot betaling van het boedeltekort, subsidiair op grond van artikel 2:9 jo. 2:11 BW en meer subsidiair op grond van artikel 6:162 BW wordt veroordeeld tot vergoeding van de schade die zou zijn geleden.

Ten aanzien van International en Beheer heeft de curator de vernietiging van een samenstel van rechtshandelingen ingeroepen dat heeft geleid tot de overdracht van de activa van Meubilair aan International en/of Beheer. Ook wordt vervangende schadevergoeding gevorderd. Subsidiair heeft de curator gevorderd dat International en Beheer hoofdelijk worden veroordeeld tot betaling van schadevergoeding op grond van artikel 6:162 BW.

De rechtbank wees de vorderingen in eerste aanleg af. Het hof wijst een deel van de vorderingen wel toe en overweegt als volgt.

Vordering op de Bestuurder

Allereerst is de Bestuurder niet aansprakelijk op grond van artikel 2:248 of artikel 2:9 BW voor het doen van onjuiste aangiften omzetbelasting. Volgens het hof is het bewust doen van lagere aangiften om liquiditeit in de onderneming te houden niet zonder meer onrechtmatig tegenover de gezamenlijke schuldeisers (art. 2:248 BW) of tegenover Meubilair zelf (art. 2:9 BW). Daarvoor moet komen vast te staan dat voor de Bestuurder duidelijk was dat door deze handelwijze de gezamenlijke schuldeisers respectievelijk Meubilair zou(den) worden benadeeld en dat hij om die reden van die handelwijze had moeten afzien. De enkele omstandigheid dat de Bestuurder de betaling van bepaalde schulden heeft uitgesteld en daarbij het risico liep van vergrijpboetes, is onvoldoende voor zijn aansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 of 2:9 BW.

Daarnaast is de Bestuurder niet aansprakelijk op grond van artikel 2:248 BW voor het overdragen van de activa na het boekenonderzoek en de vergrijpboete. Voor aansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 BW is onder meer vereist dat het aan de Bestuurder verweten kennelijk onbehoorlijke bestuur een belangrijke oorzaak is van het faillissement. Op 1 oktober 2015 was echter al duidelijk dat het faillissement van Meubilair onvermijdelijk was. Dit betekent dat de desbetreffende handelingen niet als belangrijke oorzaak van het faillissement kunnen worden aangemerkt en daarmee is niet voldaan aan de eisen van artikel 2:248 BW voor aansprakelijkheid van de Bestuurder.

Wel is de Bestuurder aansprakelijk op grond van artikel 6:162 BW voor het overdragen van de activa voor een te lage prijs. De Bestuurder heeft de onderneming van Meubilair voor minder dan de helft van de liquidatiewaarde verkocht in de wetenschap dat Meubilair en haar schuldeisers daardoor zouden worden benadeeld. Hij heeft daarmee onrechtmatig tegenover Meubilair en die schuldeisers gehandeld.

Vordering op Beheer

Ook de verkrijgende partij die dezelfde indirect bestuurder heeft, is aansprakelijk. Het hof beschouwt Beheer als koper van de onderneming van Meubilair en neemt aan dat Beheer de onderneming aan haar dochter International heeft overgedragen. Doordat de Bestuurder zowel de indirect bestuurder van Meubilair als van Beheer was, was de wetenschap dat de verkoopprijs te laag was ook aanwezig bij Beheer. Door aan deze transactie mee te werken en daarvan te profiteren, handelde Beheer onrechtmatig tegenover de schuldeisers van Meubilair. Daarom zijn de Bestuurder en Beheer hoofdelijk aansprakelijk voor de schade van de schuldeisers van Meubilair.

Vordering op International

De vordering die is ingesteld tegen International wordt afgewezen. Het hof overweegt dat het de Bestuurder en Beheer zijn die de gedragingen begingen waardoor de schuldeisers van Meubilair werden benadeeld.

B.S. Pronk, mei 2022

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-04-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:2977

Zaaknummer: 200.267.226/01

Rechters: W.P. Sprenger, J.E. Wichers en A. van Hees

Advocaten: P.A.M. Manning, M.A. Kerkdijk en W.M. Sturms

Wetsartikelen: 2:23a BW, 2:9 BW, 2:11 BW, 2:248 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Aandeelhouder/Concern & medeaandeelhouder- bestuurder

Tussen twee aandeelhouders met beiden een belang van 50% ontstaat een geschil. De ene aandeelhouder meent dat een besluit tot omzetting van een intragroepslening in agio niet rechtsgeldig tot stand is gekomen en verwijt de andere aandeelhouder, die tevens bestuurder is, dat deze de aandelen van de ander waardeloos maakt, dat deze de groep onbehoorlijk bestuurt en onrechtmatig jegens de aandeelhouder handelt. De rechtbank heeft alle vorderingen afgewezen. In hoger beroep verklaart het hof voor recht dat het besluit tot omzetting van de lening nietig is wegens strijd met de statuten (en tevens in strijd is met de aandeelhoudersovereenkomst waaraan vennootschapsrechtelijke werking toekomt). Ook verklaart het hof voor recht dat de bestuurder aansprakelijk is voor schade die als gevolg daarvan is geleden door de aandeelhouder. De vordering met betrekking tot ontslag van de bestuurder wordt afgewezen.

Het geschil

In deze uitspraak gaat het om een geschil tussen twee aandeelhouders van X Holding B.V. ('de Holding'), welke aandeelhouders beiden de helft van de aandelen in Holding houden. Een van de aandeelhouders is tevens enig bestuurder van de Holding ('de Bestuurder'), de andere aandeelhouder wordt hierna aangeduid als 'Aandeelhouder'. De Bestuurder en de Aandeelhouder hebben een aandeelhoudersovereenkomst gesloten, waarin is bepaald dat voor een aantal (rechts)handelingen voorafgaande toestemming van de aandeelhoudersvergadering van de Holding of haar dochtervennootschappen is vereist.

De Holding is enig aandeelhouder en bestuurder van X OG B.V. ('OG'), die op haar beurt weer enig aandeelhouder en bestuurder is van X Machines B.V. ('Machines'). De statuten van OG

bevatten een bepaling op basis waarvan de algemene vergadering van aandeelhouders van OG bepaalde bestuursbesluiten kan onderwerpen aan voorafgaande toestemming.

OG heeft aan Machines een achtergestelde geldlening verstrekt. De Bestuurder heeft (als middellijk bestuurder) een overeenkomst tussen OG en Machines getekend, waarbij de achtergestelde lening is omgezet in agio. De Aandeelhouder verwijt de Bestuurder dat deze hem buitenspel zet en zijn aandelen waardeloos maakt omdat geen dividend of ander rendement wordt uitgekeerd. De Aandeelhouder meent dat de omzetting van de lening in agio niet rechtsgeldig tot stand is gekomen, dat de Bestuurder zijn bestuurstaak niet naar behoren vervult en dat de Bestuurder onrechtmatig jegens de Aandeelhouder heeft gehandeld. De Aandeelhouder stelt verschillende vorderingen in, met als strekking de nietigheid of vernietigbaarheid van aandeelhouders- en bestuursbesluiten van de Holding en OG, ontslag van de Bestuurder en aanspraken van de Aandeelhouder op schadevergoeding. Deze vorderingen zijn in eerste aanleg afgewezen, waarna de Aandeelhouder in hoger beroep gaat.

Oordeel

Ten aanzien van de rechtmatigheid van de besluitvorming overweegt het hof dat aan de omzetting van de lening in agio geen aandeelhoudersbesluiten vooraf zijn gegaan. Het hof beperkt zich daarom tot de vordering met betrekking tot de nietigheid of vernietigbaarheid van het besluit van het bestuur van OG. Het hof overweegt dat de Bestuurder de aandeelhoudersovereenkomst mede in hoedanigheid van bestuurder van de Holding heeft getekend, en dat de overeenkomst gezien zijn strekking ook ziet op bestuursbesluiten op dochterniveau. Volgens het hof bevat de aandeelhoudersovereenkomst een regeling als bedoeld in de statuten van OG, waarmee voor het besluit van het bestuur van OG tot omzetting van de lening voorafgaande toestemming van de algemene vergadering van aandeelhouders van OG vereist was. Deze voorafgaande toestemming is niet gegeven. De aandeelhoudersovereenkomst komt vennootschapsrechtelijke werking toe, en het besluit is in strijd met de statuten en dus nietig. Het ontbreken van de toestemming doet overigens volgens de statuten niet af aan de vertegenwoordigingsbevoegdheid van het bestuur.

Ten aanzien van het ontslag van de Bestuurder stelt het hof voorop dat dit geen uitweg biedt uit de impasse die tussen partijen bestaat. Daarbij overweegt het hof dat voor ontslag van een bestuurder een enquêteprocedure de geëigende weg is, waarbij voor het treffen van voorzieningen als ontslag is vereist dat sprake is van wanbeleid. Een dergelijke voorziening kan daarom alleen in uitzonderlijke omstandigheden worden gebaseerd op artikel 2:8 BW. Het hof meent dat er in de onderhavige procedure hoogstens redenen zijn om aan juist beleid of juiste gang van zaken te twijfelen – en daarmee ruimte voor onderzoek – maar dat deze redenen niet van dusdanige aard zijn dat de Bestuurder gedwongen kan worden om in zijn

hoedanigheid van aandeelhouder in te stemmen met een besluit tot zijn ontslag.

Tot slot de vraag of de Bestuurder aansprakelijk is voor de door de Aandeelhouder geleden schade. De Aandeelhouder verwijt de Bestuurder dat de Aandeelhouder rendement op zijn aandelen wordt onthouden en dat de Bestuurder zichzelf bevoordeelt door inkomen uit de vennootschappen te halen en kosten ten laste van de vennootschappen brengt. Het hof oordeelt dat onvoldoende is aangevoerd om te oordelen dat de Bestuurder onbehoorlijk of onrechtmatig heeft gehandeld of zichzelf heeft bevoordeeld. Verder stelt de Aandeelhouder dat verkoop van de aandelen niet of niet tegen de werkelijke waarde mogelijk is vanwege de stemverhouding in de aandeelhoudersvergadering en de positie van de Bestuurder. Volgens het hof kan de Bestuurder van deze omstandigheden geen verwijt worden gemaakt, nu dit de interne organisatie van de vennootschappen betreft die door partijen samen op deze wijze is ingericht.

Verder stelt de Aandeelhouder schade te hebben geleden in de vorm van gedeerde rente door de omzetting van de lening in agio zonder rechtsgeldige besluitvorming. Het hof meent dat de Bestuurder een machtspositie heeft en dat zijn handelwijze in strijd is met de aandeelhoudersovereenkomst en statuten – waarvan de bepalingen de Aandeelhouder beogen te beschermen – en dat de Bestuurder daarvan een ernstig verwijt te maken valt. Het hof verklaart voor recht dat de Bestuurder aansprakelijk is voor de schade die de Aandeelhouder lijdt, doordat het besluit tot omzetting van de lening in agio zonder voorafgaande toestemming van de aandeelhoudersvergadering heeft plaatsgevonden. Het hof wijst de veroordeling tot schadevergoeding op te maken bij staat af, nu onvoldoende aannemelijk is dat de Aandeelhouder schade lijdt doordat Machines geen rente meer betaalt aan OG.

C.W. van Es, mei 2022

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 12-04-2022

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2022:1171

Zaaknummer: 200.274.758/01

Rechters: W.J.J. Los, L.S. Frakes en J.G.J. Rinkes

Advocaten: G.A.M.F. Spera en T.J. Teggelaar

Wetsartikelen: 2:14 lid 1 BW, 2:8 BW, 2:238 BW, 2:356 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Belangenafweging earn-out regeling

In deze procedure spreekt een verkoper van een onderneming de koper aan tot betaling van een earn-outvergoeding, omdat de koper van de onderneming de verkoop van producten heeft verminderd en daarmee de overeengekomen earn-outregeling heeft gefrustreerd. Partijen waren in de koopovereenkomst overeengekomen dat de maximale earn-outvergoeding door de koper verschuldigd zou zijn aan de verkoper, als de koper de overgenomen activiteiten geheel of gedeeltelijk zou staken. De rechtbank legt de earn-outregeling uit aan de hand van de Haviltex-maatstaf en overweegt dat van staking van de activiteiten sprake zou zijn als de koper de inspanningen die nodig waren om de producten te (kunnen) verkopen zodanig vermindert dat het belang van verkoper bij een zo hoog mogelijke earn-out wordt gefrustreerd. Naar het oordeel van de rechtbank is hiervan geen sprake. De vordering van verkoper worden afgewezen.

In 2019 heeft [gedaagde] B.V. ('de Verkoper') haar activa verkocht en overgedragen aan [eiseres] B.V. ('de Koper'). Onderdeel van de in de koopovereenkomst gemaakte afspraken is onder meer een earn-outregeling die zag op de in 2019 te behalen omzet. Partijen zijn het erover eens dat de Koper tijdens het jaar 2019 met de gekochte onderneming onvoldoende omzet heeft behaald, zodat de Verkoper geen aanspraak kan maken op een earn-outvergoeding. In de koopovereenkomst is echter ook afgesproken dat de Koper de overgenomen activiteiten moet continueren en niet geheel of gedeeltelijk mag staken en indien zij dat wel doet, de Koper het volledige en maximale bedrag van de earn-out aan de Verkoper verschuldigd zal zijn. In deze procedure vordert de Verkoper dat de Koper wordt veroordeeld tot betaling van het maximale bedrag van de earn-out aan de Verkoper, omdat de Koper in de loop van 2019 haar verkoopinspanningen heeft verminderd door een deel van de overgenomen activiteiten in 2019 te staken.

Onder verwijzing naar de Haviltex-maatstaf overweegt de rechtbank dat de strekking van de relevante earn-outbepaling uit de koopovereenkomst met zich brengt dat de Koper wordt aangespoord om, behalve met het belang van haar onderneming als geheel, ook rekening te houden met het belang van de Verkoper bij het behalen van een zo hoog mogelijke earn-out. Daarbij is volgens de rechtbank van belang dat in de berekening van de earn-out de omzet die wordt behaald met het bedrijfsonderdeel AI 2,5 keer zwaarder weegt dan de omzet die wordt behaald met een tweetal andere producten ('de Twee Producten'). De rechtbank overweegt verder dat sprake is van het gedeeltelijk staken van de activiteiten, als de Koper de inspanningen die nodig zijn om de ondernemingsproducten te (kunnen) verkopen zodanig vermindert dat het belang van de Verkoper bij een zo hoog mogelijke earn-out wordt gefrustreerd. Hierbij spelen de eisen van de redelijkheid en billijkheid een rol.

De rechtbank is van oordeel dat de Koper de activiteiten in 2019 niet gedeeltelijk heeft gestaakt, nu gebleken is dat gedurende heel 2019 veel werkzaamheden zijn verricht die nodig waren om de overgenomen ondernemingsproducten te (kunnen) verkopen. Daarmee heeft de Koper de inspanningen die nodig waren om de producten te (kunnen) verkopen in 2019 niet zodanig verminderd dat het belang van de Verkoper bij een zo hoog mogelijke earn-out is gefrustreerd. De rechtbank overweegt daartoe:

1. Dat niet is gebleken dat de verkoopafdeling van de Koper medio 2019 besloten heeft om niet langer offertes voor de Twee Producten, waarvan de verkoop doorwerkte in de earn-out, uit te brengen.
2. Het niet onredelijk is geweest om minder te concentreren op de verkoop van de Twee Producten en juist meer op de verkoop van AI, hetgeen in zowel het belang van de onderneming van de Koper als dat in die van de Verkoper, ook gelet op de slechte financiële positie waar de Koper zich destijds in bevond en de winstmarge van AI-producten.
3. Niet is gesteld dat een extra verkoop van de Twee Producten een realistisch scenario zou zijn geweest om zo de drempelomzet voor de earn-out te behalen.
4. Het verwijt dat de Koper in 2019 de verkoop en de verdere ontwikkeling van AI belemmerd zou hebben, treft geen doel, nu het in 2019 financieel slecht ging met de Koper en het zodoende begrijpelijk is dat er (destijds) niet werd geïnvesteerd in AI, bijvoorbeeld middels de aanschaf van een nieuwe GPU-server, terwijl de Koper voorheen wel fors geïnvesteerd heeft in het verkoopklaar maken van AI door het in dienst nemen van werknemers die zich met de ontwikkeling van AI bezighielden.

5. Dat uit een e-mail uit 2019 niet volgt dat door de Koper was besloten om de inzet van de ondernemingsproducten te verminderen of de verkoop daarvan te staken, maar dat dat besluit pas in 2020 volgde, hetgeen maakt dat het onduidelijk is dat en op welke wijze die ontwikkelingen invloed hebben gehad op de verkoopinspanningen van de Koper en de behaalde omzet in 2019.

De rechtbank wijst de vordering van de Verkoper af.

M.J. van de Graaf, mei 2022

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 09-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2022:922

Zaaknummer: C/16/520000 / HA ZA 21-255

Rechters: J.K.J. van den Boom

Advocaten: H.H. Tan en S.C.M. van Thiel

Wetsartikelen: 6:248 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Uitstoting in kort geding

Een aandeelhouder/bestuurder wordt ziek en laat zich tijdelijk uitschrijven als bestuurder. Wanneer zij 25% arbeidsgeschikt is, wil zij terugkeren als bestuurder, maar zowel de aangebleven bestuurder/aandeelhouder als de RvT willen dit niet. Haar stijl van leidinggeven zorgde voor onrust binnen de onderneming. In stevige e-mails binnen de organisatie zegt zij o.a. het vertrouwen in de RvT en de accountant op en stelt zij hen persoonlijk aansprakelijk. De aangebleven bestuurder/aandeelhouder vordert daarop in kort geding de gedwongen overdracht van de aandelen (uitstoting). De voorzieningenrechter wijst deze vordering toe, nu de aandeelhouder met haar gedrag de onderneming schaadt. De uitkomst van een reeds gestarte enquêteprocedure wordt niet afgewacht.

Het geschil

Deze zaak draait om een ruzie tussen twee 50%-aandeelhouders van een vennootschap waarin diverse opvangcentra voor chronisch zieke kinderen zijn ondergebracht. Beide aandeelhouders zijn ook de bestuurders van de vennootschap, maar dit verandert wanneer de één uitvalt wegens ziekte (burn-out/overgangsklachten). Om haar bestuurdersaansprakelijkheid te beperken wordt een aandeelhoudersbesluit genomen waarin de zieke aandeelhouder tijdelijk terugtreedt als bestuurder tot het moment dat zij weer in staat is haar bestuurlijke werkzaamheden te hervatten.

De verhoudingen verslechteren wanneer zij, ondanks dat ze slechts 25% arbeidsgeschikt is, terug wil keren als bestuurder. Daarbij wil zij wel een 'ander takenpakket', zonder aan te geven welk takenpakket. Zowel de aangebleven bestuurder/aandeelhouder als de Raad van Toezicht zijn hier niet blij mee. Veel mensen in de organisatie zijn ontevreden over haar stijl van leidinggeven en zij heeft ook zelf aangegeven ongeschikt te zijn voor bepaalde managementtaken, zoals administratieve werkzaamheden en personeelszaken.

Ondertussen sturen zowel zijzelf als haar advocaat diverse stevige e-mails binnen de organisatie. Er wordt gesommeerd dat zij onmiddellijk weer wordt ingeschreven als bestuurder. Verder heeft zij het vermoeden dat de aangebleven bestuurder/aandeelhouder en de RvT het vooropgezette plan hebben om haar eruit te werken. Zij zegt zelfs het vertrouwen op in de RvT, alsook in de accountant, omdat zij partijdig en vooringenomen zouden zijn. Ook stelt zij hen persoonlijk aansprakelijk voor geleden en te lijden schade. De accountant wordt bovendien nog bedreigt met tuchtrechtelijke stappen. Daarnaast wordt ook aan locatiemanagers, die hadden aangegeven ontevreden te zijn over haar stijl van leidinggeven, gemeld dat zij persoonlijke aansprakelijkheid riskeren voor schade in verband met hun verklaringen.

De aangebleven bestuurder/aandeelhouder komt tot de conclusie dat ontvlechting van de vennootschap de enige optie is. Hij doet haar een voorstel tot uitkoop op basis van een waardering van een business valuator. Hier gaat zij echter niet op in. Wel is zij in de tussentijd een zaak bij de OK gestart.

In kort geding vordert de aangebleven bestuurder/aandeelhouder op grond van artikel 2:336 BW gedwongen overdracht van de aandelen door de andere aandeelhouder. De gedaagde aandeelhouder vordert in reconventie het spiegelbeeld.

Oordeel

De voorzieningenrechter overweegt eerst dat eiseres een spoedeisend belang heeft, omdat door de ontstane patstelling belangrijke besluiten binnen de vennootschap niet kunnen worden genomen.

Wat betreft de inhoudelijke beoordeling overweegt de voorzieningenrechter dat moet worden getoetst of sprake is van (wan)gedragingen als aandeelhouder. Deze gedragingen worden in casu ingekleurd door haar functioneren als bestuurder. De voorzieningenrechter vindt het volstrekt begrijpelijk dat de aangebleven bestuurder/aandeelhouder niet wil instemmen met de terugkeer van de ander als bestuurder. Zij is niet op constructieve wijze ingegaan op voorstellen van de RvT om terug te keren. Ondanks diverse verzoeken is zij ook nooit met een voorstel gekomen voor een nieuw takenpakket, hoewel ze wel aangaf niet in haar oude rol te willen terugkeren. De discussie daarover is door de harde e-mails van haar en haar advocaat uit de hand gelopen. Volgens de voorzieningenrechter was haar handelswijze uitsluitend gericht op haar terugkeer als statutair bestuurder en heeft zij het belang van de onderneming volledig uit het oog verloren. Het (op weinig overtuigende grond) aansprakelijk stellen van de RvT, accountant en locatiemanagers is niet alleen ongepast en disproportioneel, maar ook aan te merken als uitzonderlijke omstandigheid die schadelijk is voor de onderneming.

De voorzieningenrechter overweegt ten slotte geen aanleiding te zien om de uitkomst van de OK-procedure af te wachten, omdat voorshands onvoldoende aannemelijk is dat de OK een onderzoek naar wanbeleid zal starten.

De voorzieningenrechter wijst de vordering toe en veroordeelt de aandeelhouder/bestuurder om haar aandelen over te dragen tegen de prijs zoals vastgesteld door de *business valuator*.

S.L. Haanschoten, mei 2022

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 10-02-2022

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2022:645

Zaaknummer: C/13/712505

Rechters: R.A. van Dudok Heel

Advocaten: D.A.J. Sturhoofd en M. van Schoonhoven

Wetsartikelen: 2:336 BW

RECHTSPRAAK

BHB Beheer B.V./De Knobben B.V. c.s.

Twee vennootschappen sluiten een intentieovereenkomst over de verkoop van de dochtervennootschap van de verkoper middels een aandelentransactie. Partijen komen onder meer overeen dat de koper de schulden van de vennootschap aan de verkoper zal herfinancieren, waaronder de rekening-courant bij ABN AMRO voor een bedrag van € 460.000. Kort nadat de koper alle overeengekomen bedragen heeft betaald en de transactie is voltooid, wordt duidelijk dat de vennootschap op het moment van de overdracht uit hoofde van de rekening-courant geen schuld, maar een tegoed had van ongeveer € 289.000. De koper vordert in eerste aanleg terugbetaling van de betaalde € 460.000 op grond van onverschuldigde betaling (art. 6:203 BW). De rechtbank wijst de vordering af. In hoger beroep wijst het hof de vordering van de koper alsnog toe, op de grond dat sprake is van een discrepantie tussen de wil en verklaring van de koper (art. 3:33 BW).

Inleiding

BHB Beheer B.V. ('BHB') en De Knobben B.V. ('De Knobben') zijn beide actief in de autobranche. BHB en De Knobben sluiten op een zeker moment een intentieovereenkomst met daarin de belangrijkste bepalingen over de verkoop van J.H.V. Auto Groep B.V. ('Autogroep'), een dochteronderneming van De Knobben. In de overdrachtsakte komen partijen onder meer overeen dat de aandelen van Autogroep worden gekocht voor € 970.000 en dat BHB de schulden van Autogroep herfinanciert. De schulden van Autogroep bestaan uit i) een schuld van € 1,8 miljoen aan De Knobben en ii) een rekening-courant faciliteit bij ABN AMRO, waarvan het getrokken bedrag wegens een fluctuerende schuldenpositie is gefixeerd op € 460.000.

Eerste aanleg

Kort nadat uitvoering is gegeven aan de in de overdrachtsakte opgenomen betalingsverplichtingen, blijkt dat de rekening-courant een gezamenlijke kredietfaciliteit betreft (een 'compte joint-faciliteit') met een hoofdelijke verbondenheid van De Knobben en Autogroep. Als blijkt dat Autogroep uit hoofde van de rekening-courant een positief saldo heeft van ongeveer € 289.000, beroept BHB zich erop dat het de bedoeling was om alleen de schulden van Autogroep te herfinancieren en niet de volledige schuld uit de rekening-courantfaciliteit. BHB vordert in kort geding, en daarna in een bodemprocedure, terugbetaling van de betaalde € 460.000 op grond van onverschuldigde betaling (art. 6:203 BW). Toepassing van de Haviltex-maatstaf leidt bij de rechtbank tot afwijzing van de vordering van BHB. De rechtbank overweegt hiertoe dat De Knobben redelijkerwijs had mogen verwachten en begrijpen dat BHB, door akkoord te gaan met de overdrachtsakte, bevestigde en ermee instemde dat BHB de volledige kredietfaciliteit zou herfinancieren. De rechtbank gaat, gelet op eerdere correspondentie tussen partijen, uit van een taalkundige uitleg van de overdrachtsakte waarin is vastgelegd dat de volledige kredietfaciliteit zal worden geherfinancierd.

Hoger beroep

BHB stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank en gaat daarbij ook over tot een wijziging van eis. De vordering tot terugbetaling wordt in hoger beroep (primair) ingesteld op grond van artikel 3:33 BW: de wil bij BHB tot het betalen van een bedrag van € 460.000 voor de kredietfaciliteit ontbrak ten tijde van het tekenen van de overdrachtsakte. BHB voert aan dat in de overdrachtsakte weliswaar de verplichting is opgenomen om de volledige kredietfaciliteit te herfinancieren, maar dat BHB nooit de wil heeft gehad om de schulden van De Knobben te financieren of te voldoen. Het hof gaat hierin mee en overweegt dat inderdaad sprake is van een discrepantie tussen de wil van BHB en de door haar geuite verklaring. Bij dit oordeel neemt het hof mee dat in de intentieovereenkomst niet wordt gesproken over herfinanciering van de schuld van De Knobben aan ABN AMRO. Naar het oordeel van het hof heeft BHB terecht aangevoerd dat het bij een aandelentransactie gaat om de overname van de vermogenspositie van de vennootschap waar die aandelen op zien. De Knobben is als verkoper, aldus het hof, daarbij een derde partij.

Het hof oordeelt verder dat de mails van een van de adviseurs van De Knobben de notaris die de overdrachtsakte passeerde op het verkeerde been hebben gezet. De overdrachtsakte legt het hof in tegenstelling tot de rechtbank dan ook niet letterlijk uit. Het hof stelt vast dat op het moment van overdracht geen schuld bestond van Autogroep aan ABN AMRO. Het oordeel in hoger beroep is daarom dat BHB het bedrag van € 460.000 zonder rechtsgrond en daarmee onverschuldigd aan De Knobben heeft voldaan, nu er geen wilsovereenstemming bestond om

ook de schuld van De Knobben aan ABN AMRO te voldoen.

A. El Allaoui, mei 2022

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 03-05-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:3527

Zaaknummer: 200.284.213/01

Rechters: I. Tubben, M.W. Zandbergen en P. Roorda

Advocaten: R.P. van Boven en M. Kremer

Wetsartikelen: 3:33 BW en 6:203 BW

RECHTSPRAAK

Opdrachtnemer/Bestuurder van Puur Interieur B.V.

In deze procedure oordeelt de kantonrechter dat de bestuurder van een besloten vennootschap (die is ontbonden via turboliquidatie) aansprakelijk is jegens een opdrachtnemer van die vennootschap, omdat hij een betalingsregeling is aangegaan voor openstaande rekeningen en de opdrachtnemer heeft bewogen tot verdere leveringen die vervolgens ook niet werden betaald.

In opdracht van Puur Interieur B.V. ('Puur Interieur') verricht [eiseres] B.V. ('Opdrachtnemer') diverse werkzaamheden. Een deel van de facturen wordt niet betaald waarna de Opdrachtnemer meldt dat er geen werkzaamheden meer worden verricht. Op enige moment doet de gedaagde ('Bestuurder van Puur Interieur') het voorstel dat de Opdrachtnemer wederom werkzaamheden uitvoert onder de voorwaarde dat de oude facturen worden betaald via een betalingsregeling en de nieuwe facturen steeds worden betaald. Ondanks deze afspraak worden ook de nieuwe facturen niet allemaal betaald. Nadat een debiteur van Puur Interieur is gefailleerd en Puur Interieur haar vordering op deze debiteur niet meer kon innen, is Puur Interieur ontbonden en bij gebrek aan baten opgeheven via een zogenoemde turboliquidatie. De Bestuurder van Puur Interieur, tevens aandeelhouder, heeft daarna een nieuwe vennootschap opgericht met dezelfde activiteiten.

De Opdrachtnemer is van mening dat de Bestuurder van Puur Interieur jegens haar aansprakelijk is omdat hij namens Puur Interieur verplichtingen is aangegaan, terwijl hij wist of behoorde te begrijpen dat de vennootschap deze verplichtingen niet kon nakomen en de vennootschap ook geen verhaal bood voor de schade van de Opdrachtnemer.

De Bestuurder van Puur Interieur verweert zich door erop te wijzen dat hij ervan uitging dat Puur Interieur de facturen kon betalen omdat Puur Interieur een toewijzend vonnis op een van haar debiteuren had verkregen. Als gevolg van het faillissement van deze debiteur en omdat Puur Interieur al maandenlang geen nieuwe opdrachten had gekregen, kwam Puur Interieur in financiële problemen. Verder brengt de Bestuurder van Puur Interieur naar voren dat getracht is een crediteurenakkoord aan te bieden en hij geen loon heeft ontvangen uit de

vennootschap.

De kantonrechter stelt vast dat er al langere tijd financiële problemen waren bij Puur Interieur, dat de schuldenlast vele malen hoger was dan het totaal van de activa, er al maandenlang geen nieuwe opdrachten waren aangenomen en Puur Interieur dus ook geen nieuwe inkomsten genereerde, met de resterende inkomsten andere crediteuren werden betaald die sterker op betaling aandrongen, de Bestuurder van Puur Interieur geld leende van familie om de onderneming in de lucht te houden en zichzelf geen loon uitkeerde. Het toewijzend vonnis op een van de debiteuren van Puur Interieur was reeds enkele maanden oud toen de nieuwe opdrachten aan de Opdrachtnemer werden verstrekt en daarop was nog niets geïncasseerd.

De kantonrechter is van oordeel dat de algehele financiële situatie zeer slecht was, waarbij de schulden hoger waren dan de bezittingen en er geen uitzicht op inkomsten was. Onder die omstandigheden wist de Bestuurder van Puur Interieur volgens de kantonrechter dat een faillissement met een tekort onafwendbaar was. De Bestuurder van Puur Interieur wist volgens de kantonrechter dus ook dat Puur Interieur niet in staat zou zijn om de betalingsregeling na te komen en de nieuwe facturen voor de nieuwe werkzaamheden te betalen. Door desondanks de regeling aan te gaan en de Opdrachtnemer te bewegen om wederom werkzaamheden te gaan uitvoeren, heeft de Bestuurder van Puur Interieur dan ook onrechtmatig gehandeld, waarvan hem een persoonlijk ernstig verwijt te maken valt.

De kantonrechter passeert ook het verweer van de Bestuurder van Puur Interieur dat hij de Opdrachtnemer zou hebben gewaarschuwd voor de financiële problemen en dat Puur Interieur niet zou kunnen betalen. Dat is onvoldoende onderbouwd en bovendien heeft de Bestuurder van Puur Interieur naar het oordeel van de kantonrechter juist de schijn gewekt dat er wel zou worden betaald.

De kantonrechter oordeelt dan ook dat de Bestuurder van Puur Interieur aansprakelijk is jegens de Opdrachtnemer. Omdat de hoogte van de schade nog niet duidelijk is, mogen partijen zich daarover bij akte uitlaten.

J.W.P. Tulfer, mei 2022

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 30-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2022:882

Zaaknummer: C/08/266176/ HA ZA 21-215

Rechters: A.M. van Diggele

Advocaten: A.C. Huisman en G.J. Hollema

Wetsartikelen: 6:162 BW en 2:19 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

Grand Relocation B.V. en haar bestuurder/de andere (middellijk) bestuurder

In deze procedure spreken een bestuurder van een vennootschap en de vennootschap zelf een andere bestuurder van de vennootschap aan, omdat die bestuurder een bemiddelingsprovisie heeft geïncasseerd die eigenlijk aan de vennootschap had moeten toekomen. In eerste aanleg heeft de rechtbank de vennootschap niet-ontvankelijk verklaard, omdat zij niet rechtsgeldig vertegenwoordigd zou zijn bij het aanbrenge van het geding; de vordering van de bestuurder wordt op inhoudelijke gronden afgewezen. Het hof komt tot een ander oordeel. De vennootschap is ontvankelijk, want rechtsgeldig vertegenwoordigd. De bestuurder die de vennootschap als procespartij heeft vertegenwoordigd, was zelfstandig vertegenwoordigingsbevoegd. Het hof heeft nog een interessante overweging ten overvloede over hoe hij zou hebben geoordeeld als sprake was geweest van gezamenlijke vertegenwoordigingsbevoegdheid. Het hof houdt de aangesproken bestuurder aansprakelijk omdat hij een bemiddelingsprovisie incasseerde die eigenlijk de vennootschap had moeten toekomen. De bestuurder heeft te eigen bate gehandeld, terwijl de vennootschap de bemiddeling ook had kunnen doen. De bestuurder heeft daarmee de vennootschap een corporate opportunity ontnomen. Hem kan daarvan een persoonlijk ernstig verwijt worden gemaakt, omdat hij opzettelijk handelde en na bezwaren van zijn medebestuurder niet bereid is gebleken om de commissie aan de vennootschap te betalen. Het hof vernietigt het vonnis van de rechtbank en veroordeelt de bestuurder tot betaling van het bedrag van de commissie aan de vennootschap.

Appellant 1 ('de Medebestuurder') en geïntimeerde sub 1 ('de Bestuurder') (gezamenlijk te noemen: 'de Bestuurders') zijn ieder middellijk via hun persoonlijke holdings bestuurder en voor 50% aandeelhouder van Grand Relocation B.V. ('Grand Relocation'). De Bestuurders zijn tevens middellijk bestuurder en 50%-aandeelhouder van Grand Stay B.V., een vennootschap die een kantoorpand huurt van Claver Real Estate B.V. ('CRE'). In verband met de verkoop van dat kantoorpand wordt een commissie van 1% van de koopsom betaald aan [X] Holding B.V. ('de Holding van de Bestuurder').

Grand Relocation en de Medebestuurder menen dat zij benadeeld zijn door de Holding van de Bestuurder, omdat de door haar ontvangen commissie aan Grand Relocation had moeten toekomen. In dit verband vorderen de Medebestuurder en Grand Relocation onder meer dat de Holding van de Bestuurder de als gevolg daarvan geleden schade – zijnde de misgelopen commissie – vergoedt. De rechtbank is wegens een vertegenwoordigingsgebrek niet toegekomen aan inhoudelijke beoordeling van de vordering van de Grand Relocation. De vordering van de Medebestuurder heeft de rechtbank op inhoudelijke gronden afgewezen. De Medebestuurder en Grand Relocation gaan in hoger beroep. Het hof overweegt als volgt.

Vertegenwoordiging

Grand Relocation is naar het oordeel van het hof ontvankelijk, want rechtsgeldig vertegenwoordigd. Voor de vertegenwoordiging van een procespartij is het niet nodig dat een bestuurder van die procespartij ook procespartij is. De Medebestuurder, die Grand Relocation als procespartij heeft vertegenwoordigd, was bovendien zelfstandig vertegenwoordigingsbevoegd. Het hof overweegt ten overvloede dat in het geval van gezamenlijke vertegenwoordigingsbevoegdheid, een bestuurder zich niet kan beroepen op de onbevoegdheid van de andere bestuurder om namens de vennootschap de eerstgenoemde bestuurder in rechte aan te spreken. Dat zou naar het oordeel van het hof naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zijn. Dat beroep zou dan enkel worden gedaan om te bereiken dat geen inhoudelijk rechterlijk oordeel over het handelen van de bestuurder kan worden verkregen, wat volgens het hof niet aanvaard kan worden.

Bestuurdersaansprakelijkheid

Het staat vast dat CRE een relatie van Grand Relocation was en een afspraak met de Medebestuurder wilde maken over (onder meer) de beoogde verkoop van het kantoorpand. Bij verhindering van de Medebestuurder ging echter de Bestuurder naar de afspraak. Na afloop van de bespreking zocht de Bestuurder contact met zijn relaties inzake de beoogde verkoop van het kantoorpand en bemiddelde bij de verkoop.

In geschil is onder meer wat de intentie was van de uitnodiging van CRE. Volgens het hof is in

ieder geval duidelijk dat CRE niet beoogde de Holding van de Bestuurder te benaderen; zij zocht immers in eerste instantie contact met de Medebestuurder. Verder correspondeerde de Bestuurder met CRE vanaf zijn Grand Relocation e-mailaccount met vermelding van haar (contact)gegevens. Gelet hierop overweegt het hof dat de Bestuurder namens Grand Relocation aanwezig was bij de afspraak met CRE. Het verweer dat de Bestuurder aanwezig was namens Grand Stay B.V., de huurder van het kantoorpand, passeert het hof.

Het hof stelt verder vast dat Grand Relocation zich op dat moment (ook) bezighield met de bemiddeling bij de aan- en verkoop van vastgoed. Op basis hiervan overweegt het hof dat de Holding van de Bestuurder heeft bemiddeld bij de verkoop van het kantoorpand ten eigen bate, terwijl zij bestuurder was van Grand Relocation die deze bemiddeling zelf had kunnen verrichten. Hiermee heeft de Holding van de Bestuurder haar eigen belangen boven die van Grand Relocation gesteld. Dit levert een onbehoorlijke taakvervulling op, waarvan de Holding van de Bestuurder – mede gelet op opzet aan haar zijde – een persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt. De Holding van de Bestuurder is daarmee volgens het hof uit hoofde van artikel 2:8 juncto artikel 2:9 BW aansprakelijk jegens Grand Relocation. De schade begroot het hof op de misgelopen provisie.

Voorts maakt de Medebestuurder aan de Bestuurder een verwijt omdat hij een tussen hen overeengekomen concurrentiebeding zou hebben overtreden. Nu het hof oordeelt dat de Holding van de Bestuurder de provisie alsnog aan Grand Relocation zal moeten betalen, overweegt het hof dat de Medebestuurder geen schade heeft geleden waardoor hij geen belang heeft bij deze vordering.

Tot slot vorderen de Medebestuurder en Grand Relocation een gebod tot staken van concurrerende bezigheden, op straffe van een dwangsom. Het hof wijst deze vordering af omdat zo'n gebod gelet op de omstandigheden te vergaand zou zijn. Zo'n gebod komt slechts voor toewijzing in aanmerking indien dat gelet op de situatie noodzakelijk is; de Medebestuurder en Grand Relocation zijn er niet in geslaagd die noodzaak aan te tonen.

Het hof vernietigt het vonnis van de rechtbank, verklaart voor recht dat de Holding van de Bestuurder als bestuurder van Grand Relocation die vennootschap onbehoorlijk heeft bestuurd en dat de Bestuurder en de Holding van de Bestuurder jegens Grand Relocation onrechtmatig hebben gehandeld. De Holding van de Bestuurder wordt veroordeeld tot betaling van het bedrag van de commissie aan Grand Relocation.

J. Tromp, mei 2022

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 01-02-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:244

Zaaknummer: 200.276.277/01

Rechters: G.C.C. Lewin, E.E. van Tuyll Serooskerken-Röell en P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten

Advocaten: E. Bakhuis en E. Walinga

Wetsartikelen: 2:9 BW, 2:8 BW en 6:162 BW